ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς 7.50*
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ. 8*

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 97

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ" ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Μαΐου 1908

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ — Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

Ο ΦΟΡΟΣ ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑΤΟΣ
ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Ἐγνώσθη, ὅτι ἐπιτροπὴ ἐκ δικηγόρων παρουσιασθεῖσα ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, ὅπως ὑποβάλῃ παράπονα κατὰ τῆς ἀπηνοῦς καταδιώξεως, ἥτις διενεργεῖται κατὰ τῶν ὀφειλόντων φόρους ἐπιτηδεύματος συναδέλφων, ἔγινεν ἀφορμὴ ὅπως ἅπαξ ἔτι Ἕλλην ὑπουργὸς σκεφθῇ περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος τῶν δικηγόρων καὶ ἔδωκεν, ὡς λέγεται, σχετικὴν ἐντολὴν εἰς τὴν ἁρμοδίαν ὑπηρεσίαν.

Ἀλλ' ἐκ πείρας γνωρίζοντες πάντες πόσον ἀπέχει παρ' ἡμῖν ὁ στοχασμὸς ὑπουργοῦ ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως καὶ τὸ νομοσχέδιον ἀπὸτοῦ νόμου. δὲν δυνάμεθα βεβαίως νὰ ἐλπίζωμέν τι ἄμεσον ἢ ὁριστικόν.

Ἐν τούτοις δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ εἴπωμέν τινα καὶ νὰ ἐπαναλάβωμεν ἄλλα, καὶ παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἄλλων συναδέλφων καὶ λεχθέντα καὶ γραφέντα ἐν σχέσει πρὸς τὸν νόμον τοῦτον.

Μολονότι ὁ δικηγόρος διορίζεται διὰ Β. Δ. καὶ εἶνε κατὰ τἄρθρα 142 καὶ 151 τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων δημόσιος ὑπάλληλος ἄμισθος καὶ ὑπόκειται εἰς πρόσκαιρον ἢ ὁριστικὴν παῦσιν, εἰς μετάθεσιν—τῇ αἰτήσει του ἔστω—εἰς πρόστιμα καὶ πειθαρχικὰς ποινάς· μολονότι ὡς δημόσιος ὑπάλληλος ἐπιβαρύνεται ἑκάστοτε διὰ διαφόρων δημοσίων ὑπηρεσιῶν ἀμίσθων, ὡς ἀναπληρωτὴς δικαστοῦ ἢ εἰσαγγελέως καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἐν ἐκλογαῖς· ἐν τούτοις, ὅλως ἀνακολούθως πρὸς ταῦτα, ἐπεβλήθη αὐτῷ φόρος ἐπιτηδεύματος, ὅπως εἰς τοὺς διαφόρους καταστηματάρχας καὶ βιοτέχνας καὶ λοιποὺς ἐπιτηδευματίας, κατετάγη δὲ εἰς *κλάσιν* καὶ *κατηγορίαν* φορολογικὴν, ὅπως καὶ πάντες οἱ ἐξασκοῦντες τὰ ἐλευθέρια, λεγόμενα, ἐπαγγέλματα.

Ὁποία ὄντως ἀντίφασις τῆς Πολιτείας πρὸς ἑαυτήν, διοριζούσης μὲν ἀφ' ἑνὸς τὸν δικηγόρον διὰ Β. Δ. καὶ ἀνατιθεμένης αὐτῷ δημόσιον λειτούργημα, ἀξιούσης δ' ἀφ' ἑτέρου παρ' αὐτοῦ τὴν καταβολὴν φόρου ἐπιτηδεύματος!

Ἀποτελεῖ κοινὸν τόπον ἡ ἀντίρρησις, ὅτι ὁ δικηγόρος, ὡς ἄλλη μαῖα, διὰ τῆς ἐνασκήσεως τῶν καθηκόντων αὐτοῦ—*καθηκόντων, οὐχὶ ἐπαγγέλματος*—γίνεται οἱονεὶ προμηθευτὴς πελατῶν πρὸς κατανάλωσιν τοῦ χαρτοσήμου τοῦ Δημοσίου, εἴτε διὰ τῶν δικογράφων, εἴτε διὰ τῶν τῇ συμβουλῇ αὐτοῦ συντασσομένων συμβολαίων, εἴτε δι' ἄλλων ἐξωδίκων πράξεων εἰς ἃς ἑκάστοτε προβαίνει χάριν τῶν ἐντολέων του.

Οὐδεὶς ἀξιοῖ βεβαίως νὰ εἶνε ὁ δικηγόρος ἀσύδοτος καὶ νὰ μὴ συνεισφέρῃ καὶ *προσωπικῶς* εἰς τὸν δημόσιον θησαυρόν· ἀλλ' αὐτόχρημα ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ λειτουργοῦ καὶ ἱεροφάντου τῆς Θέμιδος καὶ πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν αὐτοῦ νομίζομεν τὴν ἄμεσον παρ' αὐτοῦ εἴσπραξιν «φόρου ἐπιτηδεύματος» καὶ τὴν ἐξομοίωσιν αὐτοῦ ἐν τῇ ὑποχρεώσει ταύτῃ πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐπιτηδευματίας, εἴτε ἐπιστήμονας εἴτε καταστηματάρχας καὶ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς εἰσπράξεως διὰ τῶν αὐτῶν μεθόδων.

Ἡ ἀρίστη γνώμη, ἡ ὑπὸ τῆς πλειονότητος τῶν δικηγόρων ὑποστηριζομένη καὶ εἰς τὴν λογικὴν καὶ τὸ δίκαιον στηριζομένη καὶ εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ λειτουργήματος μὴ προσκρούουσα καὶ οὐσιαστικῶς καὶ ταμιευτικῶς συμφερωτέρα ἴσως τῷ Δημοσίῳ ταμείῳ, εἶνε ἡ ὑπὲρ τῆς μετατροπῆς τοῦ φόρου τούτου καὶ τῆς ἐμμέσου εἰσπράξεως αὐτοῦ δι' εἰδικοῦ ἐνσήμου ἐπικολλωμένου ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου πάντων τῶν δικογράφων ἢ τῶν προτάσεων μόνον κατ' ἀναλογικὴν τινὰ κλίμακα ἐπὶ πολιτικῶν δικαστηρίων καὶ ποινικῶν τοιούτων.

Τοιουτοτρόπως ἡ ἄνισος καταβολὴ φόρου ἐπιτηδεύματος ἤθελε παύσῃ, διότι τὸ Δημόσιον παρὰ μὲν τῶν δικηγορούντων παρὰ τοῖς ἀνωτέροις δικαστηρίοις ἤθελεν εἰσπράττῃ πλείονα τῶν ἤδη καταβαλλομένων, παρὰ δὲ τῶν συνήθως ἐν τοῖς κατωτέροις δικαστηρίοις ἐνασκούντων τὰ ἑαυτῶν καθήκοντα ἤθελεν ὄχι μόνον κατὰ δικαίαν ἀναλογίαν, ἀλλὰ καὶ ἀκόπως εἰσπράττῃ τὸν φόρον.

Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ἤδη, ὅτε κατὰ συγκυρίαν εὐτυχῆ οἱ δύο ἁρμόδιοι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὑπουργοί, ὁ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ὁ τῆς Δικαιοσύνης, προέρχονται ἐκ τοῦ δικηγορικοῦ σώματος καὶ γινώσκουσι τοῦ φόρου τούτου τὰ τρωτά, θέλει γίνῃ σκέψις σοβαρὰ ὑπὲρ ὁριστικῆς καὶ δικαίας διαρρυθμίσεως αὐτοῦ κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον.

ΣΠ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΔΗΜ. Α. ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΥ
Ὑφηγητοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου

ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

(De lege lata)

[Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ διορισμοῦ τῶν ψαλτῶν καὶ νεωκόρων, ἐπὶ τῆς περὶ ταύτης κρίσεως τοῦ βουλευτοῦ κ. Χ. Βοζίκη καὶ ἐπὶ τῶν περὶ τῆς ἐν λόγῳ κρίσεως παρατηρήσεων τοῦ Σ. Ἐπισκόπου Μεσσηνίας κ. Μελετίου:]

II

Ἡ ἔρις περὶ τῆς ἑκατέρωθεν ἰσχύος τῶν κανόνων καὶ τῶν νόμων (leges) εἶναι παλαιά· μᾶς ἐκληροδότησαν καὶ ταύτην οἱ βυζαντῖνοι. Οἱ leges ἴσχυον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ *μόνον* ἐφ' ὅσον συνεφώνουν πρὸς τοὺς κανόνας ἢ ἐρρύθμιζον σχέσεις, περὶ ὧν οἱ κανόνες οὐδὲν ὥριζον· προκειμένης δ' ὅμως συγκρούσεως πρὸς κανόνας, ὑπεστηρίζετο ὅτι πάντοτε ἐπικρατέστεροι ἦσαν οἱ κανόνες, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἦσαν *δογματικῆς* φύσεως. Ὁ μέγας τοῦ δικαίου ὀργανωτής, ὁ Ἰουστινιανός, ὥριζε (Νεαρ. 131,1): «Τῶν ἁγίων συνόδων καὶ τὰ δόγματα καθάπερ τὰς θείας γραφὰς δεχόμεθα καὶ τοὺς κανόνας ὡς νόμους φυλάττομεν». Εἰς τοὺς μετέπειτα ὅμως χρόνους ὑπεστήριζεν ἡ Πολιτεία ὅτι ἐδικαιοῦτο νὰ μεταρρυθμίζῃ ἢ καὶ ἐξ ὁλοκλήρου νὰ μετατρέπῃ τοὺς κανόνας ἐκείνους, τοὺς *μὴ* δογματικούς, ὅσοι ἠσχολοῦντο μὲ τὸν κανονισμὸν ζητημάτων τάξεως καὶ πειθαρχίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐντεῦθεν αἱ σχέσεις Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας κατέστησαν ἀσταθεῖς, δυσδιάκριτα δὲ τὰ ὅρια ἑκάστης τῶν δύο ἐξουσιῶν. Ἀναλόγως τῶν διαθέσεων καὶ τῆς εὐσεβείας ἑκάστου Αὐτοκράτορος, πότε μὲν τὰ δίκαια τῆς Ἐκκλησίας ηὐρύνοντο, πότε δὲ περιωρίζοντο· ἡ Ἐκκλησία δὲ ἀναγκαζομένη νὰ ἀνέχηται ὅ,τι ἀπήρεσκεν αὐτῇ, πάντοτε προσεπάθει νὰ ἰσχύῃ ἡ ἀρχή: «Οἱ τοῖς κανόσιν ἐναντιούμενοι τύποι ἄκυροί εἰσιν» (Νομοκ. Φωτ. 1,2. Πρβλ, Κ. 8 τῆς τρίτης Οἰκ. Συνόδου). Εἰς τὸ ἰουστινιάνειον δίκαιον αἱ μεταξὺ κανόνων καὶ νόμων (leges) συγκρούσεις εἶναι πολὺ σπάνιαι, ὅταν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Ἰουστινιανὸς συνεβουλεύετο πάντοτε τὴν Ἐκκλησίαν προκειμένου νὰ νομοθετῇ. Μετ' αὐτὸν ὅμως αἱ συγκρούσεις ἀπέβησαν συχνότεραι. Οὕτω λ. χ. Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς ὥρισεν ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ δικαιοῦται νὰ ἱδρύῃ νέας μητροπολιτικὰς ἕδρας, παρὰ τὸν 12 κανόνα τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου. Ὁ Ζωναρᾶς ἑρμηνεύων τὸν Κανόνα τοῦτον ἐπάγεται: «Καὶ οὗτος δὲ ὁ Κανὼν οὐ φυλάττεται· τινὲς γὰρ ἐπίσκοποι καὶ ἐφ' ἡμῶν διὰ βασιλικῶν προσταγμάτων εἰς τιμὴν ἀνήχθησαν μητροπολίτου». Ὁ δὲ Βαλσαμὼν ἀνεγνώρισε τῷ Καίσαρι τὸ τοιοῦτο δικαίωμα. Κατὰ τοὺς χρόνους Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ ὑπεστηρίχθη ὅτι τὰ Βασιλικὰ ὡς μεταγενέστερος νόμος εἶναι ἐπικρατέστερα τῶν Κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ὁ Φώτιος ἐν τῷ νομοκάνονι αὐτοῦ οὐδὲν λέγει περὶ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἰσχύος τῶν πολιτικῶν νόμων, καίτοι δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς συλλογῆς ἀναγνωρίζει αὐτούς.

Εἰς τὴν τοιαύτην μακραίωνα ἔριδα μεταξὺ τῶν δύο ἐξουσιῶν, ἐπετέλεσε νομοθετικὴν πρόοδον τὸ ἑλληνικὸν Σύνταγμα, τερματῖσαν ταύτην διὰ τοῦ θεσπίσματος περὶ τῆς ἀπολύτου *πάντων* τῶν Κανόνων ἐπικρατήσεως. Ὅτι δὲ διὰ τοῦ δευτέρου ἄρθρου *πάντες* οἱ κανόνες ἐννοοῦνται, *ἀδιαφόρως τῆς φύσεως* αὐτῶν, ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς προσθήκης περὶ τῆς ἰσχύος *τῶν ἱερῶν παραδόσεων*. Τὴν δικαιολογίαν τῆς προσθήκης ταύτης εἴδομεν ἤδη εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Τί σημαίνει τοῦτο; Δὲν ἐμφαίνει ἀριδήλως τὴν ἀπόλυτον τῆς Πολιτείας ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἐμπιστοσύνην, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία, ἡ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ θεματοφύλαξ τῶν παραδόσεων; Ἀλλὰ μήπως πρόκειται καὶ ἐδῶ μόνον περὶ δογματικῶν παραδόσεων; Βεβαίως ὄχι. Διότι αἱ δογματικαὶ παραδόσεις εἶναι σχεδὸν καταγεγραμμέναι πᾶσαι εἰς τοὺς ὅρους καὶ τοὺς κανόνας, εἰς τὴν ἰσχὺν δὲ τούτων περιλαμβάνεται ἀναμφιβόλως καὶ ἡ ἰσχὺς ἐκείνων. Πρόκειται βεβαίως μᾶλλον περὶ παραδόσεων ἐκκλ. τάξεως, λατρείας, συνηθειῶν, ὡς ἀναφέρουσι περὶ αὐτῶν τὰ συγγράμματα τῶν πατέρων.

III

Καὶ ἤδη ἐρωτῶμεν: Τηρεῖται πράγματι τὸ δεύτερον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος; Τηρεῖ ἡ Ι. Σύνοδος πάντας τοὺς κανόνας; Στηρίζεται ὁ ὀργανισμὸς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ κανονικοῦ Δικαίου;

Πρὸς μόρφωσιν ὡρίμου γνώμης, θετικοῦ συμπεράσματος, εἶναι ἐπάναγκες νὰ ἀναδράμωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν νομοθετημάτων τῆς χώρας, ἐξ ἧς τὰ ἡμέτερα ἐλήφθησαν. Ἡ Ἀντιβασιλεία ἦλθεν ἐκ Βαυαρίας καὶ τοὺς νόμους ταύτης ἔσχεν ὡς ὑπόδειγμα διὰ τὴν νομοθεσίαν τῆς Ἑλλάδος. Δυστυχῶς ἐπίστευσεν ὅτι καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα ἠδύνατο νὰ διευθετήσῃ, μεθ' ἧς εὐκολίας καὶ τὰ ἀστικά· ἐλησμόνησεν ὅτι διὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ ζήτημα τοῦτο ἦτο καὶ παραμένει ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου, τὸ δὴ λεγόμενον, ὅτι ἡ χώρα, εἰς ἣν οἱ Βαυαροὶ ἐκαλοῦντο νὰ νομοθετήσουν ἦτο *ὀρθόδοξος*, ὅτι δὲ ἐντεῦθεν εἶχεν ἴδια δόγματα, ἰδίαν ἐκκλ. τάξιν, ἰδίας παραδόσεις. Οὐδεὶς ἐπρόσεξεν εἰς ταῦτα. Ἡ ἐκκλ. νομοθεσία τῆς Βαυαρίας ἦτο τότε modern καὶ ταύτην ἀντέγραψαν. Ἔλαβον ἐκ τοῦ ἐκεῖ ὀργανισμοῦ τῆς τε καθολικῆς καὶ τῆς διαμαρτυρομένης Ἐκκλησίας ὅσα ἄρθρα ἐχρειάσθησαν καὶ ἐσερβίρισαν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἕνα νόμον, οἷος ὁ τοῦ 1833. Ἐδημιούργησαν λοιπὸν *νέαν* Ἐκκλησίαν καὶ τὸ κατασκεύασμα ἐκεῖνο ἔστερξεν ὁ ἑλληνικὸς Κλῆρος, τοῦ ὁποίου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἤρχισεν ἡ κατάπτωσις. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐν βλέμμα εἰς τὰ τότε ἐν Βαυαρίᾳ συντελεσθέντα, ἵνα καταδειχθῇ τὸ πνεῦμα τῆς ἐκεῖθεν ἀντληθείσης νομοθεσίας.

Πρὸ τοῦ 1800 ἀπετέλει ἡ Βαυαρία τὴν μόνην πιστοτάτην τοῦ καθολικισμοῦ χώραν, καίτοι δὲ πρὸ πολλοῦ εἶχε καταλυθῇ ἡ κοσμικὴ ἐξουσία τοῦ Πάπα, δὲν διώκουν ἑπομένως οἱ ἐπίσκοποι, ὡς πρότερον, in spiritualibus et temporalibus, ἐν τοσούτῳ ὁ τόπος ἔστενεν ὑπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ Βατικανοῦ. Ἡ Πολιτεία εἶχε παραχωρήσει εἰς τὴν καθολικὴν πίστιν ὅλα τὰ δίκαια τῆς ἐπικρατήσεως· τὸ καθολικὸν θρήσκευμα ἀπετέλει τὸ ἀναγκαιότατον προαπαιτούμενον ἵνα ἀποκτήσῃ τις τὴν βαυαρικὴν ὑπηκοότητα καὶ εἰσέλθῃ εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, εἰς τοὺς μὴ καθολικοὺς ἦτο ἀπηγορευμένος ὁ γάμος, ἡ ἐγκατάστασις, ἡ ἐργασία· τὰ μὴ καθολικὰ συγγράμματα δὲν ἐπετρέπετο νὰ κυκλοφοροῦν· ὁ κλῆρος ἐξήσκει ἀπόλυτον λογοκρισίαν. Ἕνεκα τῶν ἀνωμαλιῶν ὅμως τὰς ὁποίας ἐδημιούργησεν ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ναπολέοντος, ἡ Βαυαρία, περιελθοῦσα εἰς χρηματικὰς στενοχωρίας, ἠναγκάσθη νὰ δημεύσῃ τὴν μοναστηριακὴν καὶ λοιπὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν. Τὸ κτύπημα κατὰ τοῦ Καθολικισμοῦ ἦτο θανατηφόρον, ὅπως θανατηφόροι δι' αὐτὸν ἦσαν καὶ αἱ ριζικαὶ μεταρρυθμίσεις, εἰς ἃς προέβη τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Montgelas.

Τῷ 1801 κατηργήθη ἡ ἀνάγκη τοῦ καθολικοῦ δόγματος διὰ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, μετὰ μακρὰν δὲ ἀντίστασιν τοῦ δημάρχου τοῦ Μονάχου, κατωρθώθη ἡ ἐγγραφὴ τοῦ πρώτου προτεστάντου

πολίτου. Τῷ 1803 ἐπετράπησαν οἱ μικτοὶ γάμοι καὶ ἡ ἐλευθεροτυπία, ἡ Πολιτεία δὲ ἤρχισε ρυθμίζουσα αὐτὴ τὰς ἐκκλησιαστικὰς σχέσεις. Ἡ ριζικὴ πρόοδος καὶ μεταβολὴ τῆς Βαυαρίας προὐξένει εἰς πᾶσαν τὴν Εὐρώπην κατάπληξιν, ὁ δὲ Πάπας ἐχαρακτήριζε τὰς ἐλευθερίας τῆς Βαυαρίας ὡς καίρια πλήγματα τῶν θρησκευτικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Ἡγεμόνος καὶ ὡς ὑποσκαπτούσας τὰ θεμέλια τοῦ καθολικισμοῦ. Πλήρης ὀργῆς διεμαρτύρετο πρὸς τὸν πρέσβυν τῆς Βαυαρίας, παρατηρῶν αὐτῷ μεταξὺ τῶν ἄλλων: Vous aurez la liberté de penser! τέλος δὲ διέρρηξε τὰς πρὸς τὴν Βαυαρίαν σχέσεις. Ἐν τῇ αὐλῇ ὅμως ἀντενήργουν κατὰ τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ ἔργου τοῦ Montgelas καὶ ὅταν οὗτος τῷ 1817 ἀπελύθη, ἐχρησιμοποιήθη ἡ ἀπόλυσίς του ὡς παροχὴ πρὸς τὸν ἅγιον πατέρα διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἡ μετὰ τοῦ Βατικανοῦ συμφιλίωσις. Κατόπιν λοιπὸν μακρῶν διαπραγματεύσεων πρὸς τὸ Βατικανόν, ἐπεκύρωσεν εἰς τὰς 24 Ὀκτωβρίου 1817 ὁ Ἡγεμὼν τῆς Βαυαρίας τὸ Concordat μετὰ τοῦ Πάπα, τὸ γεγονὸς δὲ ἐχαιρετίσθη ἐν Ρώμῃ μετὰ μεγάλης χαρᾶς, διότι διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης ἐξησφαλίζετο τὸ παπικὸν σύστημα ἐν Βαυαρίᾳ. Ἡ νίκη ὅμως ἦτο φαινομενική. Εἰς τὸ 18 ἄρθρον εἶχεν ἐντέχνως προσθέσει ἡ Βαυαρία τὴν ὑπόσχεσιν: et a Majestate Regia praesens Conventio *lex Status* declarabitur. Ἡ ὑπόσχεσις τῆς δημοσιεύσεως τῆς συμβάσεως ὡς νόμου τοῦ Κράτους ἐνεῖχε τὴν βαθυτέραν ἔννοιαν ὅτι παρίσταται ἀναγκαία ἡ *σύμπραξις* τῆς νομοθετικῆς ἀρχῆς τῆς χώρας ἵνα ἡ σύμβασις λάβῃ ἰσχὺν νόμου. Ὅτι ἑπομένως ἡ *σύμπραξις τῆς Πολιτείας* **εἶναι ἀναγκαία** *διὰ τὸ κῦρος* τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων καὶ πραγμάτων. Ἐνῷ ἡ Βαυαρία ἐσκέπτετο κατὰ τίνα τρόπον ἔπρεπε νὰ ἀνακηρύξῃ τὸ Concordat ὡς νόμον τοῦ Κράτους, ὁ Πάπας πονηρότερος ἔσπευσε νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὸ κονσιστόριον τῶν καρδιναλίων τὴν σύμβασιν καὶ αἱ ἐφημερίδες ἀνεδημοσίευσαν τὸ περιεχόμενον ταύτης ἐκ Ρώμης. Αἱ δημοσιεύσεις ἐξῆψαν τὰ πνεύματα καὶ σφοδρὸς ἀνεπτύχθη τότε ἀγὼν μεταξὺ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν μερίδων, οἱ δὲ προτεστάνται ἐξηγριώθησαν. Τότε τὸ ὑπουργεῖον ἠναγκάσθη νὰ ἀρνηθῇ τὴν ὕπαρξιν τοιούτου Concordat καὶ ἀνέβαλεν ἐπ' ἀόριστον τὴν δημοσίευσίν του. Ἰσχυρίζοντο μάλιστα ὅτι ὁ παρὰ τῷ Βατικανῷ πληρεξούσιός του ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἐντολῆς του, προέβη δὲ εἰς παραχωρήσεις, ἃς ἡ Βαυαρία ἀπέστεργε, διότι διὰ τούτων ἐπανεφέρετο τὸ πρὸ τοῦ 1800 καθεστώς. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν ἡ κοινὴ γνώμη ἐστρέφετο κατὰ τῆς Βαυαρίας, διότι οἱ προτεστάνται ἐξετίθεντο εἰς τὰς κατὰ τῶν αἱρετικῶν ποινὰς τοῦ κανονικοῦ δικαίου, ἀφοῦ ἡ σύμβασις ἀνεγνώριζε τὴν ἰσχύν του. Τὸ βαυαρικὸν ὑπουργεῖον ἔλεγεν ὅτι τὸ Concordat θὰ ἰσχύσῃ μόνον διὰ τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν, συγχρόνως ὅμως ἐλησμόνει ὅτι τὸ Κανονικὸν δίκαιον ἰσχύει *διὰ πάντα βεβαπτισμένον*. Οἱ προτεστάνται ἠξίουν ἴδιον ὀργανισμὸν διὰ τὸ Κονσιστόριόν των. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐξεπονεῖτο ἐν Βαυαρίᾳ ὁ νέος Πολιτειακὸς ὀργανισμὸς καὶ τὸ ὑπουργεῖον ἀπεφάσισε νὰ συνδημοσιεύσῃ μετὰ τούτου τό τε Concordat καὶ τὴν λοιπὴν ἐκκλ. νομοθεσίαν. Οὕτω δὲ τῇ 26 Μαΐου 1818 ἐδημοσιεύετο ὁ θεμελιώδης χάρτης, τὸν Ἰούνιον τὸ περὶ τῶν θρησκευμάτων ἔδικτον καὶ τὸν Ἰούλιον ἡ μετὰ τοῦ Βατικανοῦ σύμβασις, συγχρόνως μὲ τὸν ὀργανισμὸν τοῦ κονσιστορίου τῶν διαμαρτυρομένων. Τοιουτοτρόπως μετὰ μακρὰν ῥῆξιν καὶ μακροτέρους ἀγῶνας ἐκανονίζοντο αἱ σχέσεις Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας εἰς τὴν Βαυαρίαν. Ἡ Πολιτεία ἐπεφύλαξεν εἰς ἑαυτὴν τὸ *δικαίωμα τῆς ἐγκρίσεως* πασῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πράξεων, *ὑπέταξε* δὲ τὴν Ἐκκλησίαν.

Τὰς τοιαύτας σχέσεις, ὡς διεμορφώθησαν αὗται εἰς χώραν, ὅπου ἡ Ἐκκλησία *δὲν εἶχεν ἐθνικὸν χαρακτῆρα*, ὅπου ἡ Ἐκκλησία ὅλως *διαφορετικοὺς* ἐπεδίωκε καὶ ἐπιδιώκει σκοπούς, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὑπήχθη ἀπολύτως ὑπὸ τὴν Πολιτείαν, διότι ἡ Βαυαρία εἶχε πρὸ παντὸς τὸ καθῆκον νὰ προστατεύσῃ τὴν βαυαρικὴν Πολιτείαν ἀπὸ τῶν κατακτητικῶν ὁρμῶν τοῦ Βατικανοῦ, μετεφύτευσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Ἀντιβασιλεία.

Τὰ κατὰ τὴν ἐκβιασθεῖσαν συγκατάθεσιν τοῦ κλήρου ἐν τῇ συνελεύσει τοῦ Ναυπλίου εἶναι βεβαίως γνωστὰ εἰς τοὺς πολλούς. Ἡ Ἀντιβασιλεία ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ δημοσιεύσῃ τὴν λεγομένην Declaration, περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐκείνη δὲ ἀπετέλεσε τὸν πρῶτον καταστατικὸν νόμον τοῦ 1833.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΕΠΙΚΡΙΣΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα,

Παρακαλεῖσθε ὅπως καταχωρίσητε εἰς τὰς στήλας τῆς «Δικαιοσύνης» τὴν κάτωθι ὑπ' ἀριθ. 516 τοῦ 1908 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Τρικκάλων, εἰσηγουμένου τοῦ κ. *Κίμωνος Πρινάρη*, ἄνευ ἐπικρίσεώς μας, καθ' ὅσον φρονοῦμεν, ὅτι ἡ μεγαλειτέρα ἐπίκρισις αὐτῆς εἶνε ἡ ἐν ταῖς στήλαις τῆς «Δικαιοσύνης» δημοσίευσίς της.

«Ἐπειδὴ ὁ ἐφεσείων δὲν προσήγαγε συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον χορηγοῦν εἰς τὸν Δημ. Πελέκην, δικηγόρον, τὸ δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν δικόγραφα καὶ δὴ ἐφέσεις ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐφεσιβλήτου Κοινότητος—συνεπῶς ἡ ἔνστασις τῆς ἐφεσιβλήτου Κοινότητος περὶ ἀκυρότητος τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐφέσεως ὡς βάσιμος δέον νὰ γένηται δεκτή, ὁ δὲ ἐφεσείων νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν γενομένων συζητήσεων καὶ **νὰ διαταχθῇ ἡ προσήκουσα κοινοποίησις τῆς ἐφέσεως.**

Διὰ ταῦτα

Ἀπέχει νὰ δικάσῃ μέχρι νομίμου κοινοποιήσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.»

Ἐν Τρικκάλοις τῇ 12 Μαΐου 1908.

Μεθ' ὑπολήψεως

ΑΠ. Χ. ΒΛΙΤΣΑΚΗΣ

Δικηγόρος ἐν Τρικκάλοις

Σ. Δ. Ἡ ἀπόφασις αὕτη μᾶς ὑπενθυμίζει ἄλλην, καταλιποῦσαν πρὸ δεκαετίας περίπου, ἐποχὴν ἐν Ἀθήναις. Ἐν τῇ περιπτώσει ἐκείνῃ ὁ ἐναγόμενος ὑπέβαλε προτάσεις δι' ὧν ὡμολόγει τὴν ἀγωγήν, ὁ δὲ ἐνάγων, στηριζόμενος πλέον ἐπὶ τῆς δικαστικῆς ταύτης ὁμολογίας ἐζήτει τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἀγωγῆς του.

Τὸ δὲ δικαστήριον τί ἀπεφήνατο; Ὅτι εἶνε ἀναρμόδιον, διότι κατὰ τὴν διάταξιν τούτου καὶ ἐκείνου τοῦ ἄρθρου τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἀποφαίνονται ἐπὶ γεγονότων ἀμφισβητουμένων, στεροῦνται δὲ δικαιοδοσίας ὅταν δὲν ὑφίσταται τοιαύτη μεταξὺ τῶν διαδίκων διαφωνία!

Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ἐκείνης καὶ ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω δὲν πρόκειται περὶ κοινῶν δικαστῶν εἰς οὓς ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποδοθῇ ἀμάθεια τοιαύτης φύσεως. Ἀφορμὴ καθ' ἡμᾶς τῶν τοιούτου εἴδους δικαστικῶν παρεκκλίσεων εἶνε ἡ μεταξὺ τῶν θεωρητικῶς μεμορφωμένων πως δικαστῶν μας ἀναπτυσσομένη μανία κατὰ κυριολεξίαν πρὸς καινοτομίαν καὶ πρὸς ἐπίδειξιν γνώσεων θεωρητικῶν, αἵτινες ἐφαρμοζόμεναι, καταλήγουσιν ἀναποφεύκτως εἰς παραδείγματα παρεμφερῆ πρὸς τὰ ἄνω.

Γερμανικὰ ἀποφθέγματα

Τὰ μέγιστα τῶν σφαλμάτων εἰς τὰ ὁποῖα περιέπεσεν ἑκάστοτε ἡ ποινικὴ δικαιοσύνη διεπράχθησαν, διότι ἡ πρᾶξις ἢ ἡ κατάθεσις γυναικῶν ἐμετρήθη μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον ὡς ἂν προήρχετο παρ' ἀνδρῶν.

Gross *Ποινικὴ ψυχολογία*

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Δικαιοσύνης» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ νὰ καταβληθῇ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δρ. 4.

Τόμοι τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5 τοῦ δὲ δευτέρου πρὸς δραχμὰς 7.50 ἕκαστος.

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Ἰσότης κ.λ.π.

Τὸ ὅτι ὁ δικηγόρος καταλέγεται μεταξὺ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἀποτελεῖ καθ' ἡμᾶς τὸ ἀσθενέστερον τῶν ἐπιχειρημάτων πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης, ὅτι δὲν εἶνε νόμιμον ἢ καὶ εὐπρεπὲς ἔστω νὰ ὑποβάλλεται εἰς φορολογίαν ἐπιτηδεύματος. Ἐφ' ὅσον μετέρχεται ἐπάγγελμα, καὶ μετέρχεται τοιοῦτον, ἐλευθέριον ἢ μή, ἀδιάφορον, πλέον ἢ δίκαιον νὰ διανεμηθῇ μετὰ τοῦ Κράτους τὰ ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του τούτου ὠφελήματα. Τὸ ζητούμενον ἄρα εἶνε κατὰ τίνα τρόπον ἡ πρὸς τὸ Κράτος συνεισφορά του αὕτη εἶνε δυνατὸν καὶ ἀνετώτερον καὶ εὐπρεπέστερον νὰ ἀπαιτηθῇ. Ἕνα τῶν τρόπων τούτων, τὸν γενικῶς δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὑποδεικνυόμενον, συζητεῖ σήμερον ὁ ἐν Ἀθήναις δικηγόρος κ. Σπ. Θεοδωρόπουλος διὰ τῆς ἐν ἑτέρᾳ στήλῃ δημοσιευομένης ἐπιστολῆς του. Τὸ σήμερον κρατοῦν σύστημα, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὸ ἀμέθοδον ὅπερ παρουσιάζει, ἔχει καὶ τοῦτο τὸ ἐλάττωμα, ὅτι φορολογεῖ ἀνίσως. Ἀναλογικὴ ἄρα φορολογία, ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τοῦ ποιοῦ τῶν ὑποθέσεων ἃς ὁ δικηγόρος ὑποστηρίζει, θὰ ἦτο καὶ ἡ δικαιοτέρα ἀλλὰ καὶ ἡ σκοπιμωτέρα ὑπὸ ἔποψιν πλειοτέρων ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου ταμείου εἰσπράξεων. Τοιαύτη τις φορολογία ἀπὸ πολλοῦ εἶνε ἐπιβεβλημένη καὶ ἐπὶ τῶν συζητουμένων ὑποθέσεων, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ περιφήμου συστήματος τῶν τριδράχμων ἢ ἑνδεκαδράχμων προκαταβολῶν, ἃς τὸ Κράτος βλακωδῶς ζητεῖ διὰ νὰ ἀπασχολήσῃ δικαστὴν ἐπὶ ὑποθέσεως ἀξίας δραχμῶν δέκα ἢ τριακοσίων δέκα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὑποθέσεως ἀντικειμένου ἀξίας δέκα χιλιάδων ἢ καὶ δέκα ἑκατομμυρίων.

Ὅλαι αὐταὶ ὅμως αἱ μεταβολαὶ προϋποθέτουσι μέριμναν καὶ ἐργασίαν συστηματικὴν καὶ πόνον τόσον ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ταμείου ὅσον καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν τάξεων, πράγματα τὰ ὁποῖα ἀπὸ πολλοῦ ἔπαυσαν νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν.

Ἕως πότε;

Κατά τινα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δικάσιμον τοῦ ἐνταῦθα Πλημμελειοδικείου εἶχον προσδιορισθῇ ἑξήκοντα καὶ μία (ἀριθ. 61) δίκαι. Ἐξ αὐτῶν τεσσαράκοντα ἐννέα (49) ἐγένοντο κατ' ἐρήμην, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ εἴκοσιν ἐννέα, ἀπόντων κατηγορουμένων καὶ μαρτύρων, **ἀνεβλήθησαν**—ἀγνοοῦμεν πόσαι αὐτῶν διὰ δευτέραν ἢ τρίτην ἢ τετάρτην φοράν. Ὥστε μόνον εἰς δώδεκα (12) δίκας ἦσαν παρόντες οἱ κατηγορούμενοι, εἰς τὰς 7 δὲ κατ' ἀνακοπὴν ἐκπρόθεσμον ἢ δευτέραν, δηλαδὴ κατ' ἐκτέλεσιν ὁριστικῶν καὶ τελεσιδίκων ἀποφάσεων, δι' ὃ καὶ ὡδηγήθησαν εἰς τὸ Δικαστήριον δέσμιοι ἐκ τῶν φυλακῶν. Ἐπὶ τῶν δώδεκα κατ' ἀντιμωλίαν δικῶν ἔσχομεν δύο ἀποσυρθείσας, δύο ἀποφάσεις καταδικαστικὰς καὶ ἑπτὰ (7) ἀθωωτικὰς (διότι ἐν μιᾷ ἦσαν δύο κατηγορούμενοι, ὧν ὁ εἷς κατεδικάσθη καὶ ὁ ἕτερος ἠθωώθη). Καὶ τοιουτοτρόπως ἐπὶ δικῶν 61 καὶ ὑπὲρ 100 κατηγορουμένων ἔσχομεν καταδικασθέντας **δύο** (**ἀριθ.** 2).

Κατά τινα δὲ ὀλίγον προηγουμένην ταύτης δικάσιμον, δικηγόρος τις ἔλεγεν ἡμῖν, ὅτι ὑπερήσπισε **δεκατρεῖς** (13) κατηγορουμένους, ἐξ ὧν οἱ **δώδεκα** (12) ἠθωώθησαν, τοῦ δὲ ἑνὸς ἀνεβλήθη ἡ δίκη.

Ζητοῦνται συμπεράσματα;

Ἡ κατάστασις αὕτη, ἡ ἱκανὴ νὰ στιγματίσῃ ὁλόκληρον αἰῶνα, πρὸ τῆς ὁποίας θ' ἀποτροπιασθῇ καὶ ὁ ἔχων ἐλάχιστον στοιχεῖον ἀνθρωπίνης φιλοτιμίας, εἶνε ἡ κατὰ κανόνα ἀνεξαίρετον κατάστασις τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης. Αὐτὰ εἶνε τὰ συμπεράσματα, τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν ὕπαρξιν τοῦ Κράτους τούτου οὐχὶ ἁπλῶς ἀδικαιολόγητον ἀλλ' αὐτόχρημα ἐγκληματικὴν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἂς προβάλουν οἱ ἀντίθετον ἔχοντες γνώμην, διὰ νὰ γνωρίσωμεν αὐτοὺς ἐπὶ τέλους.

Πολιτεία ἐγκληματοῦσα

Ὅσον προφανὴς ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ κυριωτάτη λειτουργία πάσης Πολιτείας εἶνε ἡ Ποινικὴ Δικαιοσύνη, τόσον ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι ἡ κυριωτάτη λειτουργία τῆς Ποινικῆς Δικαιοσύνης εἶνε ἡ Ἀνάκρισις ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἐκτάσει. Διότι ὅσον εἶνε ἀναγκαῖον νὰ τιμωρῶνται οἱ ἐγκληματίαι, τόσον εἶνε ἀναγκαιότερον νὰ μὴ βασανίζωνται καὶ νὰ μὴ σύρωνται κινδυνεύοντες εἰς τὰ δικαστήρια οἱ ἀθῶοι, πλὴν τοῦ ὅτι καὶ τῶν ἐγκληματιῶν τὴν τιμωρίαν ἡ Ἀνάκρισις καὶ παρασκευάζει καὶ ἀσφαλίζει.

Κοινὸν μυστικὸν μεταξὺ τῶν ἐνταῦθα δικαστῶν καὶ πολλῶν δικηγόρων εἶνε ὅτι πρὸ ἡμερῶν μόλις ἀπεδιώχθη εἷς ὑπάλληλος τῆς Εἰσαγγελίας καὶ ἕτερος τῆς κυρίας Ἀνακρίσεως. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει εἷς μεταξὺ ὅλων τῶν δικηγόρων καὶ δικαστῶν, τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν μεταξὺ ὅλων τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, ὅστις ν' ἀγνοῇ ὅτι εἰς τὰ Εἰσαγγελικὰ καὶ μάλιστα τὰ Ἀνακριτικὰ γραφεῖα ὀργιάζουν καὶ μαίνονται ἡ δωροδοκία, ἡ ἀπάτη, ἡ ἐκβίασις. Δὲν ὑπάρχει εἷς Ἀνακριτής, ὅστις δὲν διατελεῖ ἐν ἀπογνώσει ἐκ τῆς ἀδυναμίας, ἐν ᾗ κατεδικάσθη ὅπως ἐκπληρώσῃ τὸ ἔργον του κατὰ τὸν νόμον καὶ τὴν γνώμην του. Ὅλα του τὰ σχέδια παραλύουν, ὅλα του τὰ δίκτυα κατασχίζονται, ὅλα του τὰ μυστικὰ καταπροδίδονται. Ἀλλοίμονον δὲ μόνον διὰ τοὺς στερουμένους ἰσχυρᾶς προστασίας, διὰ τοὺς στερουμένους ὀλίγων χρημάτων, ἢ διὰ τοὺς ἁπλοϊκοὺς καὶ ἐπιζητοῦντας τὴν ἀντίληψιν δικηγόρου εὐσυνειδήτου. Ἡ ἠλιθίως καὶ κωμικῶς καλουμένη **Μυστικὴ Ἀνάκρισις** διὰ τοὺς μὲν tabula rasa διὰ τοὺς δὲ τρομερὸν καὶ ἀπαίσιον δόκανον. Καὶ ἐνῷ ταῦτα πάντα εἶνε παγκοίνως γνωστά, καὶ ἐνῷ πάντες εἶνε σύμφωνοι ὅτι ἡ μυστικὴ ἀνάκρισις ἀποτελεῖ ἀναχρονισμὸν ἐπικίνδυνον ἀπολύτως, ἐνῷ καὶ τὴν μυστικὴν ἀνάκρισιν καθιστᾶ φανερωτάτην ὁ κομματάρχης ἢ ἐν πεντάδραχμον, ἐνῷ δὲν ἀποφασίζομεν νὰ καταστήσωμεν τὴν ἀνάκρισιν φανεράν, φανερωτάτην, ἐξακολουθοῦσιν οἱ δύσμοιροι Ἀνακριταὶ νὰ ἔχωσι γραμματεῖς ἐντελῶς καὶ καθολοκληρίαν ἀπ' αὐτῶν ἀνεξαρτήτους, μὴ λογαριάζοντας παντάπασιν αὐτούς, ἐνίοτε καὶ δυναμένους νὰ μεταθέσωσιν αὐτοὺς εἰς Καρπενήσιον. Οἱ δὲ ἐκ περιτροπῆς Κυβερνῶντες τὸ πρότυπον Βασίλειον ὑψοῦσι τὴν φωνὴν μέχρι τρίτου Οὐρανοῦ, ὅτι προκαλοῦσι τοὺς ἀμφισβητοῦντας τὰς πρὸς τὴν πατρίδα πολυετεῖς **ὑπηρεσίας των!!**

Υ. Γ. Ἀλλὰ τοὐλάχιστον καὶ ἐπὶ τέλους, διατὶ δὲν κατεβλήθη προσπάθεια, διατὶ δὲν ἐθεωρήθη ἐπιβεβλημένη ἡ εἰς δίκην παραπομπὴ τῶν δύο ἀποδιωχθέντων ὑπαλλήλων; **Διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇ ἡ ὑπηρεσία!!!.....**

Ξανθπη καὶ τὰ ἀπαλιν

Τὸ Πλημμελειοδικεῖον, τοῦ ὁποίου αἱ συνεδριάσεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀποτελοῦν ἐντρύφημα, μᾶς ἐκληροδότησε κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἀπόφασιν ἡ ὁποία προδίδει, ὅτι παρ' ὅλην τὴν ἐπικράτησιν τῆς γυναικὸς καὶ τὴν ἐξάπλωσιν τῶν ἀρχῶν τῆς χειραφεσίας, τὸ πνεῦμα τοῦ *ἀντιφεμινισμοῦ* κυριαρχεῖ,

μεταξὺ τῶν δικαστῶν μας τουλάχιστον. Μία ἀπόγονος τῆς ἀειμνήστου Ξανθίππης, Ἀθηναία καὶ αὐτή, ὡδήγησε μέχρι τῆς αἰθούσης τοῦ Πλημμελειοδικείου Ἀθηνῶν τὸν σύνευνόν της, καταγγέλλουσα τοῦτον ἐπὶ κολαφισμοῖς καὶ λακτίσμασι καὶ ραβδισμοῖς, καὶ ἐξαιτουμένη τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ποινικοῦ νόμου. Ἄτεγκτοι ὅμως οἱ Ἀθηναῖοι Ἡλιασταὶ-Πλημμελειοδίκαι, παρ' ὅλην τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν, ἣν ἐπίκοιλον οἱ πολύχρωμοι μώλωπες τῆς κατηγορούσης Ρεβέκας, οἱ προκλητικώτατα ἐπιδεικνυόμενοι, ἔκριναν ἀθῶον τὸν ὀπισθοδρομικὸν σύζυγον δι' ἀποφάσεως ξηρᾶς μέν, ἣν ὅμως ἐπικολούθησεν ἡ εὐχὴ τοῦ κ. Προέδρου ὅπως τὸ παράδειγμα τοῦ ἀθωουμένου συζύγου μιμηθῶσιν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότεροι.

Ἐπὶ τῇ ἀναγορεύσει τοῦ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδίκου κ. **Ἀλεξάνδρου Γεωργοπούλου** ὡς ὑφηγητοῦ τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας, λαμβάνομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅ,τι καὶ ἐπὶ ἄλλων παρεμφερῶν περιστάσεων ἐγράψαμεν. Ὁ κατ' ἐπάγγελμα δικαστὴς δὲν ἔχει ἀποκλειστικὸν προορισμὸν τὴν λύσιν ἁπλῶς τῶν ἰδιωτικῶν διαφορῶν καὶ τὴν ἔκδοσιν κατ' ἔτος μεγαλειτέρου ἢ μικροτέρου ἀριθμοῦ ἀποφάσεων. Τὴν ἐπιστήμην τοῦ δικαίου καὶ τὴν σχετικὴν πρὸς αὐτὴν πνευματικὴν κίνησιν καλεῖται μεταξὺ τῶν πρώτων νὰ ὑποβοηθήσῃ καὶ ὁ δικαστής. Ἀλλαχοῦ μέρος οὐχὶ εὐκαταφρόνητον τῶν σελίδων τῶν νομικῶν περιοδικῶν καλύπτεται ὑπὸ δικαστῶν ἐν ἐνεργείᾳ, μελέται δὲ ἀφορῶσαι καὶ τὸ θεωρητικὸν τοῦ δικαίου μέρος ἀλλὰ καὶ τὸ πρακτικὸν τούτου, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν βλέπουσι τὸ φῶς προερχόμεναι ἐκ τῶν σπουδαστηρίων τῶν δικαστῶν. Παρ' ἡμῖν ἀτυχῶς τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν ἐκ τῶν σπανιωτάτων, δυνάμεθα δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἔπαυσεν ὁ Ἕλλην δικαστὴς γράφων ἄλλο τι πλὴν τῶν ἀποφάσεων. Τοιοῦτοι οἱ ὅροι ὑπὸ τοὺς ὁποίους εὐφροσύνως χαιρετίζομεν τὴν ἀπονομὴν τοῦ τίτλου τοῦ ὑφηγητοῦ εἰς δικαστὴν οἷος ὁ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδίκης κ. *Ἀλεξ. Γεωργόπουλος*, οὗτινος καὶ ἐργασίαν ἐπιστημονικὴν ἐκτάκτως εὐσυνείδητον ἀνηγγείλαμεν πρό τινος, σχολιάσαντες τὸ ἔργον αὐτοῦ περὶ ἁρμοδιότητος τῶν Εἰρηνοδικῶν καὶ περὶ βαθμῶν δικαιοδοσίας.

Πρωτοδίκης-ὑφηγητὴς

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΣΥΝΕΔΡΩΝ

ΟΙ ΑΝΑΚΡΙΤΑΙ ΩΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Ἐν τῷ Κακουργιοδικείῳ Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ὑφεστῶσαν σύνοδον παρέστη κλητευθεὶς ὑπὸ τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως καὶ ἐξητάσθη ὡς μάρτυς ὁ ἀνακριτὴς τῶν ὑποθέσεων. Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μυστηριωδῶν κατηγοριῶν, ἐφ' ὧν δὲν εἶχε κατορθωθῇ νὰ εὑρεθῶσιν ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ὅτι δὲ κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν τακτικὴν, ὁ ἀνακριτὴς ἐκαλεῖτο οὐχὶ πρὸς διασάφησιν γεγονότων, ἀλλὰ πρὸς ὑποβολὴν τῆς ἰδίας αὐτοῦ πεποιθήσεως πρὸς τοὺς ἐνόρκους. Καὶ πρὸς τὸ ἔργον αὐτὸ ἀνταπεκρίθη φιλοτίμως πάνυ ὁ μάρτυς—ἀνακριτὴς παρ' ὅλας τὰς σφοδρὰς διαμαρτυρίας τῶν συνηγόρων, ἀπτόητος καὶ μετὰ φανατισμοῦ διακηρύξας τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ περὶ τῆς ἐνοχῆς τῶν κατηγορουμένων καὶ οἱ κατηγορούμενοι κατ' ἀμφοτέρας τὰς δίκας ἐκρίθησαν ἔνοχοι. Ἴσως δικαίως, πάντως ὅμως πρὸς θρίαμβον τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅστις διὰ τῆς μεθόδου τοῦ μάρτυρος προσετέθη δέκατος τρίτος αὐτὸς ἔνορκος δικαστὴς μὲ συμβουλευτικὴν μὲν τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ τὴν κυροῦσαν ψῆφον.

Ὁ ἀνακριτὴς δὲν κωλύεται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς, ἐφ' ὅσον ὁ νόμος ἀπαλάσσει τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους ὡς πρὸς τὰ μυστικὰ μόνον τῆς ὑπηρεσίας των, καθ' ὅσον ἡ Κυβέρνησις δὲν συγχωρεῖ τὴν ἐξέτασίν των (115 ἐδ. 3 Ποιν. Δικ.), ὁ δὲ ἀνακριτὴς μυστικῶς μὲν διεξάγει τὸ ἔργον αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα καταστῇ ἀντικείμενον δημοσίας συζητήσεως, σπανίως δὲ ἢ οὐδέποτε δύναται νὰ συμβῇ ὥστε νὰ περιέλθῃ εἰς ἐπίσημον αὐτοῦ γνῶσιν γεγονὸς δυνάμενον νὰ θεωρηθῇ ὡς μυστικὸν τοῦ κράτους, τοῦ ὁποίου ἡ δημοσίευσις ἠδύνατο ν' ἀποβῇ ἐπιβλαβής.

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου, ἀλλὰ περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν κατὰ κανόνα ἐξετάζονται οἱ ἀνακριταὶ προσκαλούμενοι μάρτυρες καὶ περὶ τῆς σκοπιμότητος αὐτῶν κατ' ἀποτέλεσμα, διότι ἐσχηματίσαμεν τὴν γνώμην, ὅτι τίθεται ἐν κινδύνῳ ἡ ἀνεπηρέαστος διάγνωσις τῶν πραγμάτων, ὅτι δ' ἐν ἀμφιβόλοις οἱ ἔνορκοι εὐχερῶς παρασύρονται ἐκ τῆς ἐπιβολῆς τῆς θέσεως τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐνῷ ἀντιθέτως καὶ θεωρία καὶ πεῖρα διδάσκουσιν, ὅτι ὁ ἀνακριτὴς ἀνεπιγνώστως κυροῖ διὰ τοῦ ὅρκου αὐτοῦ ὡς ἀληθείας τὰς ἰδίας αὐτοῦ γνώμας, αἵτινες δὲν εἶνε ἐπόμενον πάντοτε νὰ ὦσιν ἀπηλλαγμέναι πλάνης.

Ὁ ἀνακριτὴς δὲν συλλέγει ἁπλῶς τὰ γεγονότα, ἀλλὰ καλεῖται ἐκ τοῦ νόμου νὰ ἔχῃ γνώμην μετέχων τοῦ ἐκδίδοντος τὸ βούλευμα δικαστικοῦ συμβουλίου.

Τὸ βούλευμα τοῦτο κατὰ νομοθετικὴν, σοφὴν ἄλλως τε προϋπόθεσιν, δὲν περιβάλλεται διὰ τοῦ κύρους δικαστικῆς ἀληθείας, ἀλλὰ χρησιμεύει ἁπλῶς ὡς μεταβιβαστικὴ τρόπον τινὰ πρᾶξις εἰς τὴν ὑπερτάτην τῶν ἐνόρκων δικαιοδοσίαν καὶ ἀποτελεῖ δι' αὐτοὺς τὸ ἀποδεικτέον θέμα. Ὅταν λοιπὸν καλεῖται ὁ ἐκδοὺς τὸ βούλευμα τοῦτο δικαστ. ὑπάλληλος, ἵνα ἁπλῶς ἐπιβεβαιώσῃ, τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ, λογικῶς μὲν περιπίπτομεν εἰς τὸ σφάλμα διαλλήλου κύκλου, τὸ ἀποδεικτέον ἐπικαλούμενοι πρὸς ἀπόδειξιν, δικαστικῶς δὲ ἀναιροῦμεν αὐτόχρημα πᾶσαν ἐγγύησιν, ἣν παρὰ τῶν ἐνόρκων ἀπεκδέχεται τὸ πολίτευμα, ὡς ἀπηλλαγμένων πάσης δικαστικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς προλήψεως, ἐκ τῆς κοινωνικῆς δ' αὐτῶν ἐμπειρίας διαγιγνωσκόντων τὰ πράγματα καὶ τιθεμένων ὑπερτέρων κριτῶν καὶ διαιτητῶν μεταξὺ κατηγορίας, ἥτις ἐκ τοῦ βουλεύματος ἀπορρέει, καὶ ὑπερασπίσεως.

Ἀλλὰ καὶ ἐκ ρητῶν διατάξεων συνάγεται ἡ δυσπιστία τοῦ νομοθέτου πρὸς τὴν κατὰ πᾶν τεκμήριον συνακολουθοῦσαν τὸν ἀνακριτὴν προκατάληψιν, διότι κατὰ τὸν νόμον δὲν ἐπιτρέπεται ἡ συμμετοχὴ αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ τῶν συνέδρων ὡς δικαστοῦ.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον ὁ κίνδυνος ἁπλῶς ἐκ τῆς προεσχηματισμένης παρὰ τῷ ἀνακριτῇ γνώμης, ἀλλ' ἰδιαίτατα ἐκ τοῦ εὐλόγου φανατισμοῦ, ὃν ἐμπνέει τὸ ἴδιον ἔργον καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ματαιότητος, νὰ πιστωθῇ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἡ ἀνακριτικὴ εὐφυΐα τοῦ δυνηθέντος νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον καὶ νὰ παραδώσῃ εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης τοὺς μυστηριώδεις κακούργους. Εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις εἶνε γνωστὸν πόσον ἐπικινδύνως διεγείρεται ὁ ζῆλος καὶ πῶς ἡ προσωπικὴ φιλοτιμία πρὸς ἐπίδειξιν ἱκανότητος ὑποκαθίσταται εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀνακριτοῦ, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ διακρίνῃ ψυχρὰ λογικὴ καὶ περιεσκεμμένη βάσανος τῶν πραγμάτων.

Ἀρκεῖ εἰς ἐπιβεβαίωσιν τούτων ἕν τι χαρακτηριστικώτατον βεβαιούμενον μετ' ἀγαστῆς ἀφελείας ἐν τῷ βουλεύματι μιᾶς τῶν δικῶν τοῦ Κακουργιοδικείου Ἀθηνῶν. Ὁ ἀνακριτὴς—λέγει τὸ βούλευμα—ἅμα μεταβὰς ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐμπρησμοῦ, ἐσχημάτισεν ἀμέσως τὴν πεποίθησιν περὶ τῆς ἐνοχῆς τῶν κατηγορουμένων, διότι περὶ αὐτῶν τῷ ἐξέφρασαν ὑπονοίας οἱ ἰδιοκτῆται ὡς ἐχόντων μεμακρυσμένας καὶ ἀπεσβεσμένας πλέον ἀφορμὰς ἐχθρότητος καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πεποιθήσεως ταύτης κατηύθυνε τὰς ἐνεργείας του ἀποκλειστικῶς, προφυλακίσας τοὺς ὑπόπτους μέχρις οὗ μεθ' ἡμέρας ἱκανὰς τὴν πεποίθησιν ταύτην τοῦ ἀνακριτοῦ ἐπέρρωσαν ἐνδείξεις τινές.

Ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον, πρόκειται περὶ τῆς κλασικωτέρας μορφῆς προκαταλήψεως καὶ λήθης τῶν στοιχειωδεστέρων κανόνων τοῦ ἀνακριτικοῦ ἔργου, καθ' οὓς ὁ ἀνακριτὴς μέχρι τοῦ πέρατος τῶν ἀνακρίσεων πρέπει τὰ πάντα νὰ ἐξετάζῃ, οὐδὲν πιστεύων, ἀλλὰ τὰ πάντα θεωρῶν πιθανά, πρὸς πάντα δυσπιστῶν, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ἀπορρίπτων.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλαι τοῦ νόμου διατάξεις παραβιάζονται. Ὁ μάρτυς ὀφείλει νὰ καταθέτῃ περὶ γεγονότων, ὅσα ἰδίαις αἰσθήσεσιν ἀντελάβετο. Δὲν ἀποκλείεται βεβαίως καὶ ἡ ἀκοὴ ὡς πηγὴ γνώσεως. Ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται, φρονοῦμεν, ἡ βεβαίωσις περὶ καταθέσεων μαρτύρων, μὴ κλητευθέντων ἐπ' ἀκροατηρίου, διότι ἀπαγορεύεται ἡ χρῆσις ἀνομότων καταθέσεων.

Ἂν ἐν τούτοις μόνον ἡ ὑπερβασία αὕτη συνηκολούθει, τὸ κακὸν δὲν ἦτο μέγα.

Τὸ ἄτοπον κεῖται, ὅτι παρὰ πάντα νόμον ὁ ἀνακριτὴς δὲν καλεῖται νὰ καταθέσῃ περὶ γεγονότων, ἀλλὰ κρίσεις ἐπ' αὐτῶν, καὶ δὴ εἰς ἐπικράτησιν τοῦ ἰδίου ἔργου, τοῦ ὁποίου ἁπλῶς οἱ ἔνορκοι γίνονται οἱ ὑπεύθυνοι διεκπεραιωταί.

Πολύβιος Λαγοπάτης

Η ΠΑΡ' ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟΙΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΒΡΙΔ' ΝΟΜΟΝ ΤΟΥ 1892

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ: ΙΩΑΝ. Λ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ
Εἰρηνοδίκου ἐν Ἄρτῃ

Τὸ νομικὸν ζήτημα, περὶ οὗ ἐν φύλλοις 62—64 τῆς «Δικαιοσύνης» ὁ κ. Κ. Γιαννόπουλος καὶ κ. Διον. Κλάδης ἔγραψαν, εἶνε ὁμολογουμένως περιεκτικὸν πολλῆς πρακτικῆς σπουδαιότητος, δὲν εὐλυτοῦται ὅμως δι' ἁπλῆς τοῦ νόμου ,ΒΡΙΔ'. ἀναγνώσεως· (διότι «εἰδέναι νόμοις ἐστὶν οὐ τὸ γινώσκειν τὰ ῥήματα, ἀλλὰ τὴν δύναμιν αὐτῶν»). Τοῦ ζητήματος ἡ λύσις ἀποβαίνει δυσχερής, διότι αἱ πρὸς ὀρθὴν λύσιν αὐτοῦ ἑρμηνευτέαι διατάξεις τοῦ νόμου ,ΒΡΙΔ'. εἶνε νέαι, προχείρως πρὸς τροποποίησιν παλαιοῦ θεσμοῦ ὡς ῥάκος ἀνόμοιον ἐπὶ ἱματίου μὴ χρήζοντος διορθώσεως ἐπικολληθεῖσαι ὑπὸ ἀδεξίου νομοθέτου, ὅστις παρέργως ἐπαγγειλάμενος νὰ θεραπεύσῃ καὶ βελτιώσῃ τὴν εἰρηνοδικειακὴν δικαιοσύνην, καταδήλως ὅμως ματαίως ἐλπίσας ν' αὐξήσῃ τοὺς πόρους τοῦ δημοσίου ταμείου, ἔθηκε ταμιευτικὸν νόμον χρησάμενος ἀτόπως τῇ δικαιοσύνῃ ὡς ὑποτελεῖ ὀργάνῳ καὶ μέσῳ πρὸς ἐπιτυχίαν ταμιευτικοῦ σκοποῦ, καίτοι ὤφειλε νὰ γινώσκῃ, ὅτι ἡ δικαιοσύνη οὖσα τῆς Πολιτείας βάσις «*ἔθνη ἀνυψοῖ*» καὶ διὰ τοῦτο δὲν προσῆκε νὰ μεταποιήσῃ ταύτην εἰς ταπεινὴν θεραπαινίδα ἀλλοτρίων καὶ ἀσυμβιβάστων σκοπῶν πρὸς τὸν ὑψηλὸν καὶ ἱερὸν προορισμόν της. Ὁ τὸν νόμον σχεδιάσας προσέσχε τὸν νοῦν εἰς τὴν ποθητὴν αὔξησιν τῶν τελῶν χαρτοσήμου, ἐφ' ᾧ ἐτροποποίησε τὰ ἄρθρα 498 καὶ 499 Πολ. Δικ. καθιερώσας καὶ διὰ τὰ εἰρηνοδικεῖα πινάκιον (παρὰ τὴν ἀντίθετον διάταξιν τῶν ἄρθρων 263 ὀργ. καὶ 570 ἐπομ. Πολ. Δ.) καὶ ἐγγράφους προτάσεις περὶ εὐτελεστάτων καὶ ἁπλουστάτων πολ. διαφορῶν, αἵτινες πρὸ τοῦ εἰρημένου νόμου ἐλύοντο τάχιστα καὶ οἰκονομικώτατα διὰ τῆς προφορικῆς διαδικασίας, μεθ' ἣν παραχρῆμα καὶ ἡ ἀπόφασις ἀπηγγέλλετο. Ἂν ὁ νομοθέτης ἀληθῶς ἐκήδετο τῆς εἰρηνοδικειακῆς δικαιοσύνης καὶ τὴν ἀπρόσκοπτον ταύτης λειτουργίαν εἰλικρινῶς ἐπόθει, εἶχε, ἔχει δὲ ἔτι καὶ νῦν, πλεῖστα ἀντικείμενα δεόμενα νομοθετικῆς προνοίας. Περὶ τούτων καθ' ἕκαστα γενήσεται λόγος, ὁπόταν ἡ «Δικαιοσύνη» θέσῃ ζητήματα ἀκολουθοῦσα τακτικήν, ἣν καθιέρωσε νεωστί, προσφέρουσα πολύτιμον ὑπηρεσίαν τῇ Πολιτείᾳ. Ὁ εἰρημένος νόμος ἀπέτυχεν οἰκρῶς κατ' ἀμφοτέρους τοὺς σκοπούς του, τόν τε δεδηλωμένον ἐν τῷ νόμῳ, τὴν βελτίωσιν τῆς δικαιοσύνης καὶ τὸν ἀφανῆ ἀλλ' εὐνόητον, ἤτοι βελτίωσιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Κράτους· διότι τὴν λαϊκὴν δικαιοσύνην πολλαχῶς ἐζημίωσε καὶ ἔβλαψε, καταστήσας αὐτὴν ὑπερόγκως δαπανηρὰν καὶ δυσπρόσιτον, τούτων δ' ἕνεκα ἀκουσίως ἔδωκε τροφὴν εἰς αὐτοδικίας καὶ παντοειδῆ ἀδικήματα, ἐπακολουθοῦντα· ἀναγκαίως τὴν ἀδυναμίαν ἐπικλήσεως καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῆς δικαστικῆς λύσεως τῶν διαφορῶν. Οὔτε τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Κράτους ὠφέλησε, ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου νόμου εἰσπράττοντος τοῦ δημοσίου ἐκ τελῶν χαρτοσήμου, καταναλισκομένου περὶ τὴν εἰρηνοδικειακὴν δικαιοσύνην, ὀλιγώτερον ποσὸν ἐσόδων, παρ' ὅσα εἰσέπραξε πρότερον· διότι ἡ τεραστία αὔξησις τῶν δαπανῶν ἐπήνεγκε κατ' ἀνάγκην καταπληκτικὴν ἐλάττωσιν πολιτικῶν δικῶν παρ' εἰρηνοδικείοις, ἐνῷ κατ' ἀντίστροφον λόγον συνεκόμισε σημαντικὴν αὔξησιν ποινικῶν ὑποθέσεων. Τὰ λυπηρὰ ταῦτα γεγονότα, ἅτινα δὲν προεῖδεν ὁ σοφὸς περὶ τὰ οἰκονομικὰ ὑπουργὸς τότε τῆς δικαιοσύνης τῷ 1892, ἀποδεικνύει νῦν ἡ σκληρὰ καὶ ἄκαμπτος τῆς στατιστικῆς ἀλήθεια.

Τὸ νομικὸν ζήτημα

Ἡ ὀρθὴ καὶ ἀκριβὴς λύσις τοῦ νομικοῦ ζητήματος, περὶ οὗ ἐδημοσιεύθησαν τὰ ἐν φύλλοις 62—64 τῆς «Δικαιοσύνης», προαπαιτεῖ πλήρη καὶ ἀκριβῆ θέσιν τοῦ ζητήματος, ὅπερ πρέπει νὰ διατυπωθῇ οὕτω :

«Κλῆσις ἐνώπιον εἰρηνοδικείου, μὴ συζητηθεῖσα ὑπ' οὐδετέρου τῶν διαδίκων μερῶν κατὰ τὴν τοῦ ἄρθρου 497 Πολ. Δικ. προθεσμίαν (εἴτε κατὰ τὴν συμπίπτουσαν μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως καὶ τὴν λόγῳ ἀποστάσεως παρεκτεινομένην, εἴτε κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὁρισθεῖσαν μακροτέραν ταύτης προθεσμίαν) εἶνε δεκτὴ καὶ δύναται ἐγκύρως νὰ συζητηθῇ ἄκοντος καὶ ἐνιστάμενου ἢ ἐρήμην θατέρου τῶν διαδίκων μερῶν ; ἀρκούσης ἁπλῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ πινακίῳ, ὁσάκις δὲν ἐχώρησεν οὔτε προηγουμένη ἀναβολὴ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἢ τῶν διαδίκων, οὔτε κλῆσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, ὥστε ἡ τοῦ ἄρθρ. 497 Πολ. Δικ. προθεσμία δὲν εἶνε *τακτή* ;».

Ὁ προβαλὼν τὸ ἐρώτημα ἔλυσεν αὐτὸ καταφατικῶς, δεξάμενος κατὰ νεωτερισμόν, ὅτι ἐγκύρως δύναται νὰ συζητηθῇ ἡ κλῆσις δι' ἁπλῆς ἐγγραφῆς ἐν τῷ πινακίῳ καὶ μετὰ παρέλευσιν τῆς εἰρημένης πρὸς συζήτησιν προθεσμίας, οὐ μόνον ἐντὸς τῆς πρὸς ἀνατροπὴν ἑξαμήνου προθεσμίας, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτήν, ἀφοῦ ἡ ἀνατροπὴ δὲν ἐξετάζεται ἐξ ἐπαγγέλματος. Τὰ ἐπιχειρήματα τῆς καταφατικῆς καὶ νεαρᾶς ταύτης ἑρμηνείας φαίνονται μὲν σοβαρὰ καὶ ἄξια λόγου, ἀλλὰ δὲν μ' ἔπεισαν ὥστε ν' ἀποπτύσω ὡς ἐσφαλμένην τὴν καὶ πρὸ τοῦ νόμου ,ΒΡΙΔ'. κρατήσασαν νομολογίαν, ἣν καὶ μετὰ μελέτην τῶν ἐν τῇ «Δικαιοσύνῃ» δημοσιευθέντων θεωρῶ ἔτι ὡς μόνην ὀρθήν. Συνοψίζω τὰ ἐπιχειρήματα τῆς νεαρᾶς ἐκδοχῆς καὶ ἀποκρούων ἓν ἕκαστον εὔχομαι νὰ εὐλυτώσω τὸ ζήτημα, ἂν μὴ δυνηθῶ νὰ λύσω αὐτό.

Α'. Δὲν εἶνε ἀκριβὲς τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι ὁ διὰ τὰ εἰρηνοδικεῖα τεθεὶς νόμος ΒΡΙΔ'. κατὰ πλήρη ἀντιγραφὴν τῆς διαδικασίας ἐπὶ συνοπτικῶν καὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων παρὰ πρωτοδικείοις προσέθηκεν εἰς τὸ ἄρθρ. 498 Πολ. Δικ. τὸ γ'. καὶ δ'. ἐδάφιον. Διότι καὶ μετὰ τὸν νόμον τοῦτον ἡ παρ' εἰρηνοδικείοις διαδικασία δὲν εἶνε ὁμοία τῇ διαδικασίᾳ τῶν ἐμπορικῶν καὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων παρὰ πρωτοδικείοις, κατ' ἄλλα τε καὶ κυρίως κατὰ τὰ ἑξῆς διαφέρουσα. α') Παρὰ τοῖς πρωτοδικείοις εἶνε ὑποχρεωτικὴ ἡ προδικασία οὐ μόνον ἐπὶ τῶν συνήθων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν συνοπτικῶν ὑποθέσεων (Πολ. Δ. 623 ἐδ. 5, 580—611 Οἰκον. Ἐγχειρ. § 180 σημ. 11, § 110 σημ. 1), ἥτις παρὰ τοῖς εἰρηνοδικείοις εἶνε προαιρετική, δικαιουμένων τῶν διαδίκων νὰ προσέλθωσι τῷ εἰρηνοδίκῃ, ὅπως δικασθῶσιν ἄνευ προδικασίας (Πολ. Δ. 496 ἐδ. 4). β') Παρὰ τοῖς πρωτοδικείοις ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου ΑΥΝΗ'. τοῦ 1887 οὐδεμία νομικὴ διάταξις ἐπ' οὐδεμιᾶς ὑποθέσεως ἐπιβάλλει ἀπόπειραν πρὸς συμβιβασμόν· τοὐναντίον παρὰ τοῖς εἰρηνοδικείοις, πρὶν ἢ προβῇ εἰς τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν πάσης ὑποθέσεως ὁ εἰρηνοδίκης ὀφείλει νὰ προσπαθήσῃ, ὅπως συμβιβάσῃ τοὺς διαδίκους ἢ πείσῃ αὐτοὺς εἰς ἐκλογὴν διαιτητῶν. (Πολ. Δ. 493—500). γ') Ἐν τῷ δικογραφήματι ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν δὲν ἀπαιτεῖται ὁ καθορισμὸς τοῦ πρὸς συζήτησιν χρόνου νὰ περιλαμβάνῃ καὶ τὴν μνείαν *τῆς ὥρας* τῆς συζητήσεως· ἐξ ἐναντίας παρὰ τοῖς εἰρηνοδικείοις ἀπαιτεῖται καὶ ἡ μνεία τῆς ὥρας ἐν τῇ κλήσει (Πολ. Δ. 494, 497). δ') Παρὰ τοῖς εἰρηνοδικείοις ὑποχρεοῦται ὁ δικαστὴς παραχρῆμα μετὰ τὴν συζήτησιν ἢ τὸ βραδύτερον κατὰ τὴν ἀμέσως ἑπομένην συνεδρίασιν νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασίν του (Πολ. Δ. 501). Τοὐναντίον, τόσον ρητὴ καὶ ἐπιτακτικὴ διάταξις δὲν ἰσχύει διὰ τὰ πολυμελῆ δικαστήρια (Πολ. Δ. 164, ὀργ. 83), ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα ὁ νόμος ἀφίνει νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι καλὸν εἶνε καὶ δυνατὸν νὰ δημοσιεύηται παραχρῆμα ἐπ' ἀκροατηρίου ἡ ἀπόφασις, ἀλλ' ἂν μὴ δημοσιευθῇ παραχρῆμα, δὲν ἐπιβάλλεται ἡ δημοσίευσις αὐτῆς κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν προσεχῆ συνεδρίασιν ὡς παρὰ τοῖς εἰρηνοδικείοις· ε') Δὲν ἰσχύουσι παρὰ τοῖς εἰρηνοδικείοις αἱ περὶ τοῦ ἐν τέλει ἑκάστης ἑβδομάδος προσδιορισμοῦ τῶν συζητητέων ὑποθέσεων καὶ περὶ τοιχοκολλήσεως ἐκθέματος διατάξεις τῶν ἄρθρ. 576—578 Πολ. Δ. (νομ. ,ΒΡΙΔ'.) στ') Παρὰ τοῖς εἰρηνοδικείοις δὲν συντάσσεται δελτίον ὑπὸ τοῦ

κλητῆρος τοῦ ἀκροατηρίου περὶ τῶν συζητητέων ὑποθέσεων· τοὐναντίον ὁρίζει ὁ νόμος νὰ γίνηται παρὰ τοῖς πολυμελέσι δικαστηρίοις, ἄρα καὶ παρὰ τοῖς πρωτοδικείοις (ὀργαν. 263, 266). Καθ' ὅσον γινώσκω, δὲν ἐπεφοίτησεν ἔτι ἐναντία γνώμη διὰ νὰ εἰρηνοδικεῖα, παρ' οἷς πανταχοῦ τοῦ Κράτους ἐκφωνοῦνται αἱ ὑποθέσεις οὐχὶ ἐκ δελτίου, ἀλλ' ἀμέσως ἐκ τοῦ πινακίου. ζ') Παρὰ τοῖς εἰρηνοδικείοις δὲν εἶνε ἀναγκαῖος, ἀλλὰ προαιρετικὸς ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου (Νέοι Πανδέκται τομ. Β'. σελ. 51, Θέμις Ἀγγελοπ. Γ'. σελ. 29, ΙΣΤ'. σελ. 239). η') Δὲν τηρεῖται παρὰ τοῖς εἰρηνοδικείοις διὰ τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις ἰδιαίτερον πινάκιον, οἷον εἶνε ἀπαραίτητον διὰ τὰ πρωτοδικεῖα (νομ· ΑΥΝΖ'. τοῦ 1887). θ') Ἀναντίρρητον μὲν εἶνε, ὅτι παρὰ τοῖς εἰρηνοδικείοις δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ νόμον ἡ κατάθεσις τῶν προτάσεων πρὸ 24 ὡρῶν, μὴ ἐφαρμοζομένου τοῦ τῆς Πολ. Δικ. ἄρθρ. 559, ὅπερ ἐπὶ συνήθων καὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων τῶν πρωτοδικείων ἰσχύει (Πολ. Δ. 559, 580, 623, Οἰκον. Ἐγχειρ. § 110--113, 180 σημ. 11), ἄξιον ὅμως μνείας, ὅτι εἰρηνοδίκης Κύμης (ἐν σκηναῖς δικαίων ἤδη ἀναπαυόμενος) διὰ κανονισμοῦ δημοσιευθέντος καὶ ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως» ὑποχρεωτικὴν ἐκανόνισε τὴν κατάθεσιν τῶν ἐγγράφων προτάσεων πρὸ 24 ὡρῶν, κατὰ παρανόησιν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ νόμου ,ΒΡΙΔ'. Τὴν ὀρθὴν ἑρμηνείαν διέταξε καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 33,273 τοῦ 1892 ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης·

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ νομοθέτης δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξομοιώσῃ, οὐδ' ἐξωμοίωσε τὴν διαδικασίαν παρ' εἰρηνοδικείοις πρὸς τὴν τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων, οὔτε κἂν εἰδικῶς πρὸς τὴν τῶν πρωτοδικείων, τὴν ἰσχύουσαν ἐπὶ συνοπτικῶν καὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων.

Β'.) Δὲν εἶνε ὀρθὸν τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι ἡ ἐγγραφὴ τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ πινακίῳ τοῦ εἰρηνοδικείου ἐπέχει τόπον κλήσεως. Διότι ἡ ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφὴ ἐπιφέρει μόνας τὰς τρεῖς ἐν ἄρθρῳ 575 Πολ. Δ. συνεπείας, ἐν αἷς δὲν καταριθμεῖται καὶ ἡ εἰς τοὺς διαδίκους καὶ τοὺς πληρεξουσίους αὐτῶν κινοποίησις, ἤτοι κλῆσις κατὰ τὴν φράσιν τῶν ἀντιδοξούντων. Τὴν κοινοποίησιν ἐπιφέρει (Πολ. Δ. 578) ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 577 Πολ. Δ. τοιχοκόλλησις τοῦ ἐκθέματος· ἀλλὰ τοιαύτην τοιχοκόλλησιν ἐκθέματος δέν καθιέρωσεν, παρ' οἷς ὁ νόμος ΄ΒΡΙΔ'. ρητῶς ἀπέκλεισε τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρ. 576-578 Πολ. Δ.

Γ'. Τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι τὰ ἄρθρα 576—578 Πολ. Δ. ἰσχύουσι μόνον ἐπὶ συνήθων ὑποθέσεων, οὐχὶ δηλ. καὶ ἐπὶ συνοπτικῶν καὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, δὲν εἶνε ὀρθόν. Παρὰ τοῖς πολυμελέσι δικαστηρίοις, ἡ πρὸς συζήτησιν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων τάξις προσδιορίζεται, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς πολιτικῆς δικονομίας ἐν τέλει ἑκάστης ἑβδομάδος ὑπὸ τοῦ προέδρου (ὀργαν. 264 Πολ. Δ. 276, 623 ἐδ. 2, 769, 770, 727, 821 ἐδ. 3.) Προσδιορισμὸς τοιοῦτος δὲν ἀπαιτεῖται δι' ἐκείνας τὰς κατεπειγούσας καὶ συνοπτικὰς ὑποθέσεις, αἵτινες ἀνετέθησαν εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθ. 249 ὀργ. διωρισμένην δικάσιμον ἡμέραν διὰ τοῦ κανονισμοῦ τῶν ἐργασιῶν τοῦ δικαστηρίου. Ἡ τάξις τῆς συζητήσεως τῶν συνοπτικῶν ὑποθέσεων, ὅσαι δὲν ἀνετέθησαν (ὀργαν. 249) εἰς ῥητὴν ἡμέραν, προσδιορίζεται, κατὰ τὰ εἰρημένα, ὑπὸ τοῦ προέδρου (ὀργαν. 264 Πολ. Δ. 576). Ἐκ τούτων ἐξάγεται, ὅτι δὲν ἀπαλλάσσονται τῆς διατυπώσεως τοῦ νὰ προσδιορισθῶσι ὑπὸ τοῦ προέδρου πᾶσαι αἱ συνοπτικαὶ ὑποθέσεις, ἀλλὰ μόνον ὅσαι ἀνετέθησαν εἰς ῥητὴν ἡμέραν. Ὁ Ἄρ. Πάγος (129 τοῦ 1873) εἶπεν, ὅτι «ἐν τοῖς εἰς δύο τμήματα διῃρημένοις δικαστηρίοις, ὧν τὸ ἓν δικάζει τὰς συνοπτικὰς καὶ τὸ ἕτερον τὰς συνήθεις δίκας, πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ συντάσσηται ἰδία περίληψις τῶν συνοπτικῶν καὶ ἰδία τῶν συνήθων καὶ νὰ τοιχοκολλᾶται ἑκατέρα πρὸς γνῶσιν τῶν διαδίκων καὶ πληρεξουσίων αὐτῶν.» Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνεδριάσεως ὁ κλητὴρ τοῦ ἀκροατηρίου συντάσσει δελτίον διὰ τὴν συνεδρίασιν ἐν ᾧ καταχωρίζονται 1ον) ὅλαι αἱ συνοπτικαὶ ὑποθέσεις, ὅσαι ἐγράφησαν μὲν ἐν τῷ πινακίῳ, δὲν χρῄζουσι δὲ προσδιορισμοῦ ὑπὸ τοῦ προέδρου, ἤτοι ὅσαι ἀνετέθησαν εἰς ῥητὴν ἡμέραν κατὰ τὸ ἄρθ. 249. 2ον) Ἕπονται αἱ ἄλλαι συνοπτικαὶ ὑποθέσεις, ὅσαι ἐνεγράφησαν ἐν τῷ πινακίῳ μετὰ τὸν τελευταῖον προσδιορισμὸν τῆς τάξεως τῶν ὑποθέσεων κατὰ τὸ ἄρθ. 576 Πολ. Δ. 3ον) Τέλος καταχωρίζονται αἱ λοιπαὶ συζητητέαι ὑποθέσεις κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ προέδρου τάξιν, οὕτως ὥστε προτάσσονται αἱ συνοπτικαί, ἕπονται δὲ αἱ συνήθεις. Αἱ διατάξεις αὗται τοῦ ἄρθ. 266 ὀργ. Δ. καταδηλοῦσιν, ὅτι δὲν δύνανται νὰ συζητηθῶσι πᾶσαι αἱ συνοπτικαὶ ὑποθέσεις ἄνευ προσδιορισμοῦ, μεθ' ὃν θέλει ἀκολουθήσῃ ἡ τοιχοκόλλησις τοῦ ἐκθέματος. (Προβλ. Ἀρ. Π. 383 τοῦ 1861).

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν τριακοστὴν (30) Ἀπριλίου τοῦ 1908 ἐννεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 4 Μ. Μ. ὁ ὑποφαινόμενος κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ἰω. Καζακόπουλος τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Δ. Ρεδιάδου πληρεξουσίου τοῦ Ζαχαρία Λυμπεριάδου κατοίκου Ἀθηνῶν μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν Κον Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Ἀβραὰμ Ι. Φελσὶς κατοίκου πρώην Τρικκάλων τὴν ἀπὸ 15 Ὀκτωβρίου 1907 ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τῆς ἐν Πειραιεῖ ἑδρευούσης ἐμπορικῆς ἑταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Α. καὶ Γ. Σιμιγδαλᾶς» ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τοῦ Νοτίου Εἰρηνοδικείου Πλευρᾶς Πειραιῶς ὅπου καλεῖ τοὺς ἀντιδίκους ἐμπροθέσμως εἰς συζήτησιν ἐξαιτεῖται. Νὰ ὑποχρεωθῶσιν ἀλληλεγγύως οἱ ἀντίδικοι καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ἀπαγγελλομένης τοιαύτης κατὰ τῶν μελῶν τῆς ἀντιδίκου ἑταιρίας καὶ τῷ πληρώσωσι Δρχ. 230 90)00 ἐντόκως ἀπὸ 19 Μαΐου 1907 μέχρις ἐξοφλήσεως. Νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἡ ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντίδικοι εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα καὶ τέλη. Καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ Λαβὼν

Κ. Λυκουρέζος

Ὁ Δικ. Κλητὴρ

Ι. Καζακόπουλος

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν τριακοστὴν (30) Ἀπριλίου τοῦ 1908 ἐνεακασιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 4 Μ Μ. ὁ ὑποφαινόμενος κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ἰω. Καζακόπουλος τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Δ. Ρεδιάδου πληρεξουσίου τῆς Ἀριάδνης χήρας Κ. Χριστοφίδου κατοίκου Πειραιῶς, ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων της Δεσποίνης, Ζηνοβίας, Ζωῆς καὶ Κωνσταντίνας μόνων κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος πατρός των Κ. Χριστοφίδου μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν Κον Εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Ἰωάννην Γ. Δεσποινάκην κάτοικον πρώην Πειραιῶς τὴν ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1907 ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου Λεκάκη ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὅπου καλεῖ τοὺς ἀντιδίκους ἐμπροθέσμως εἰς συζήτησιν ἐξαιτεῖται. Νὰ ὑποχρεωθῶσιν ἀλληλεγγύως οἱ ἀντίδικοι καὶ διὰ προσωπικῆς αὐτῶν κρατήσεως καὶ τῇ πληρώσωσι δραχ. 508 50)00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως. Νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἡ ἀπόφασις καὶ Νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα καὶ τέλη. Καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ Λαβὼν

Κ. Λυκουρέζος

Ὁ Δικ. Κλητὴρ

Ι. Καζακόπουλος

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν τετάρτην (4) Μαρτίου τοῦ 1908 ἐνεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 10 Π. Μ. ὁ ὑποφαινόμενος κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ἰω. Καζακόπουλος τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Δ. Ρεδιάδου πληρεξουσίου τῆς Ἀριάδνης χήρας Κωνστ. Χριστοφίδου κατοίκου Πειραιῶς ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων της Δεσποίνης, Ζηνοβίας, Ζωῆς καὶ Κωνσταντίνας μόνων κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος πατρός των Κωνστ. Χριστοφίδου, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν Παναγιώτην Ἐλευσινιώτην κάτοικον πρώην Πειραιῶς καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς τὴν ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1907 ἀγωγήν της κατ' αὐτοῦ ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὅπου καλεῖ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν ἐξαιτεῖται νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος καὶ διὰ προσωπικῆς αὐτοῦ κρατήσεως καὶ τῇ πληρώσῃ ὑπὸ τὴν ἰδιότητά της, ἐν ὅλῳ δραχμὰς δέκα ἓξ χιλιάδας (16,000) ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως. Νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἡ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα καὶ τέλη. Καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ Λαβὼν ἀντεισαγγελεὺς

Κ. Ροΐλὸς

Ὁ Δικ. Κλητὴρ

Ι. Καζακόπουλος

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην ἐννάτην (19) Φεβρουαρίου τοῦ 1908 ἐνεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 10 Π. Μ. ὁ ὑποφαινόμενος κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ἰω. Καζακόπουλος τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου Δ. Ρεδιάδου πληρεξουσίου τοῦ Δημητρίου Τζαβάρα κατοίκου Πειραιῶς ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῆς διαλυθείσης ἑταιρίας «Τζαβάρας καὶ Σαράντης» μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν Κον Εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Παναγιώτην Β. Θεοδωρόπουλον κάτοικον πρώην Πατρῶν, ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 244 ἐ.ἔ. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν μετὰ τῆς παρὰ πόδας ἐπιταγῆς καὶ ἀπὸ 6 Φεβρουαρίου 1908 πρὸς γνῶσίν του καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, ἐπιτασσόμενον ἅμα ἵνα ἐμπροθέσμως τῷ πληρώσῃ διὰ κεφάλαιον δραχ. 908, 30)οο διὰ τόκους αὐτῶν δρ. 218 δι' ἐπιδικασθέντα ἔξοδα δρ. 25 διὰ τέλη δρ. 11 δι' ἀπόγραφον ἀντίγραφον, ἐπιταγήν, παραγγελίαν, ἐπίδοσιν καὶ δημοσίευσιν δρ. 22 ἤτοι ἓν ὅλῳ Δραχμὰς χιλίας ἑκατὸν ὀγδοήκοντα τέσσαρας καὶ 30)οο (1,184, 30)00) καὶ ταύτας ἐντόκως μέχρις ἐξοφλήσεως.

Ἄλλως ἐνεργηθήσονται τὰ τοῦ Νόμου. Καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ Λαβὼν ἀντεισαγγελεὺς

Κ. Ροΐλὸς

Ὁ Δικ. Κλητὴρ

Ι. Καζακόπουλος

Ἀριθ. 598.

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην τρίτην Μαΐου 1908 ἐννεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 4 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ε. Εὐσταθίου, τῇ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου Γ. Ἀναλυτοῦ, πληρεξουσίου τῆς Ἐρατοῦς Φλώρου ὡς ἐντολοδόχου καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Ἀλεξάνδρας Λυκιαρδοπούλου κατοίκου Ἀθηνῶν, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κύριον Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὴν Τερέζαν Φόλτσεργ, ἀλλοδαπὴν κάτοικον τέως μὲν Ἀθηνῶν, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, τὴν ἀπὸ 9 Μαΐου ἐ. ἔ. ἀγωγήν, δι' ἧς καλεῖ αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Β' Βορείου Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν πρὸς συζήτησιν ἐμπροθέσμως καὶ ἐξαιτεῖται νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη: α') νὰ τῇ πληρώσῃ δραχμὰς χιλίας τεσσαράκοντα (1040) ἐντόκως πρὸς 8 ο]ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως καὶ β') νὰ τῇ καταβάλῃ ἀνὰ πᾶσαν ἑφεξῆς τριμηνίαν συμφώνως τοῖς ὅροις τοῦ συμβολαίου αὐτῶν δραχμὰς 720 μέχρι λήξεως τοῦ μεταξύ μας ἐνοικιαστηρίου συμβολαίου, νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἡ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῇ ἡ ἀντίδικος εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεὺς

ΚΩΝΣΤ. ΛΥΚΟΥΡΕΖΟΣ

Ὁ κλητὴρ

Ε. Εὐσταθίου

Ἀριθ. 3467.

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην (10ην) τοῦ μηνὸς Μαΐου 1908 ἐννεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Γρηγόριος Δ. Τσιφλάκος τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Νικολάου Λάφη πληρεξουσίου τοῦ Γεωργίου Π. Ξάνθη, κατοίκου Ἀθηνῶν, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀντίδικον Ὀδυσσέα Δασκαλόπουλον κάτοικον Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1832 τοῦ 1907, ἀποφάσεως τοῦ Β' Εἰρηνοδικείου Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν πρὸς γνῶσίν του καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας. Ἐπιτασσόμενον ἅμα ὅπως ἐμπροθέσμως τῷ πληρώσῃ: 1) δι' ἐπιδικασθὲν κεφάλαιον δραχμὰς (108 καὶ 85]00) ἑκατὸν ὀκτὼ καὶ 85]00 ἐντόκως πρὸς 8 ο]ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἄχρις ἐξοφλήσεως· 2) δι' ἐπιδικασθέντα ἔξοδα καὶ τέλη δραχμὰς 13· καὶ 3) δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, παραγγελίαν, ἐπιταγὴν καὶ ἐπίδοσιν δραχμὰς 9, ἤτοι ἐν ὅλῳ ἔξοδα δραχμὰς εἴκοσι δύο (22) καὶ ταύτας ἐντόκως, ἄλλως προβήσομαι εἰς ἐκτέλεσιν, δημοσιευθήτω δὲ ἡ παροῦσα διά τινος τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων.

Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεὺς

ΚΩΝΣΤ. ΛΥΚΟΥΡΕΖΟΣ

Ὁ κλητὴρ

Γ. Δ. Τσιφλάκος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον, ὅπερ δημοσιευθήτω διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος ἡ «Δικαιοσύνη».

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 13ῃ Μαΐου 1908.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος

Νικ. Γ. Λάφης

Ἐν Ἀθήναις τὴν πέμπτην Μαΐου 1908 χιλιοστοῦ ἐννεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους, ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10 π. μ. ὁ ὑποφαινόμενος Γ. Μερκούρης, κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τῆς Κατήγκως Π. Φιλοσοφοπούλου κατοίκου Ἀθηνῶν, ὡς κληρονόμου ἐκ διαθήκης τοῦ συζύγου της Π. Φιλοσοφοπούλου, ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου, διὰ τὸν Νικόλαον Μιχαὴλ Κουρῆν, κάτοικον Δημητσάνης, νῦν δὲν ἀγνώστου διαμονῆς, κληρονόμον τῆς μητρός του Ἄννης Μ. Κουρῆ καὶ τοῦ θείου του Γεωργίου Π. Κανδηλώρου τὴν ἀπὸ 30 Σεπτεμβρίου 1907 αἴτησιν περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 634 τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1886 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου καλεῖ αὐτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς ἀντιδίκους της εἰς συζήτησιν ἐμπροθέσμως, καὶ ἐξαιτεῖται τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεώς της, τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὴν καταχώρησιν αὐτῆς εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως, καὶ τὴν δημοσίευσιν ταύτης διὰ τοῦ τύπου δαπάναις τῶν ἀντιδίκων της, τὴν παραπομπὴν τῆς ὑποθέσεως πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς ἄλλο ἐφετεῖον, τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου, καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἀντιδίκων της εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη· ἀντίκλητόν της ἐν Ἀθήναις διορίζει τὸν Δικηγόρον Π. Τσαλδάρην.—Καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ Λαβὼν — Ὁ Κλητὴρ

Δ. Τζιβανόπουλος — Γ. Μερκούρης

Ἀριθ. 677.

Ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην (10) Μαΐου 1908 ἐννεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 5 Μ. Μ, ὁ ὑποφαινόμενος Π. Βασιλείου δικαστ. κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Ἰω. Τούντα πληρεξουσίου τοῦ Γεωργ. Λαζοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν Κον Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὴν ἀγνώστου διαμονῆς Βασίλων σύζυγον Γ. Λαζοπούλου τὸ γένος Τρ. Ἀγγελοκωνσταντῆ, πρώην κάτοικον Ἀθηνῶν ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς τὴν ἀπὸ 10 Μαΐου 1908 γνωστοποίησιν ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τοῦ παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ Ἀθηνῶν ἀμίσθου παρέδρου Τ. Συνεσίου ὡς εἰσηγητοῦ καὶ ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἔχουσαν οὕτω «Γνωστοποιῶ τῇ ἀντιδίκῳ ὅτι εἰς ἀπόδειξιν τοῦ εἰς ἐμὲ ἐπιβληθέντος θέματος ἀποδείξεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2713 τοῦ 1908 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν θέλω κλητεύσῃ καὶ ἐξετάσῃ τοὺς ἑξῆς μάρτυρας 1) Ἐπαμεινώνδαν Στεργίου ἐνωμοτάρχην χωροφυλακῆς, 2) Κοσμᾶν Καρβελᾶν κουρέα, 3) Ἐμμανουὴλ Μιχαλόπουλον ἀμαξηλάτην, 4) Διονύσιον Καντσιλιεράκην ξυλουργὸν καὶ 5) Βασίλειον Παρισίδην ἔμπορον κατοίκους ἅπαντας Ἀθηνῶν. Καλεῖται δὲ ἡ ἀντίδικος νὰ παραστῇ κατὰ τὴν ἐξέτασίν των γενησομένην ἄλλως καὶ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτῆς.

Καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ Λαβὼν

Κ. Λυκουρέζος

Ὁ Δικαστ. Κλητὴρ

Π. Βασιλείου

Ἀριθ. 655.

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν ὀγδόην (8) Μαΐου 1908 ἔτους ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 10 Π. Μ. ὁ ὑποφαινόμενος κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Ἰω. Τούντα πληρεξουσίου τοῦ Γεωργίου Λαζοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐδρεύοντα ἐνταῦθα διὰ τὴν ἀγνώστου διαμονῆς Βασίλων σύζυγον Γ. Λαζοπούλου, τὸ γένος Τρ. Ἀγγελοκωνσταντῆ, ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθ. 2713 ἐνεστῶτος ἔτους ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν πρὸς γνῶσίν της καὶ καλουμένην καὶ πρὸς περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν διαταχθεισῶν ἀποδείξεων.

Καὶ εἰς ἔνδειξιν ὑπογράφεται.

Ὁ Λαβὼν εἰσαγγελεὺς

Κ. Λυκουρέζος

Ὁ Κλητὴρ

Π. Βασιλείου

ΔΗΜ. Α. ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΥ

Ὑφηγητοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΕΝ ΛΙΨΙΑ,

ΟΙ ΜΟΝΑΧΙΚΟΙ ΘΕΣΜΟΙ

ΕΝ ΤΗ, ΟΡΘΟΔΟΞΩ, ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ, ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

Τόμος Ι.—Ἡ πρώτη κανονικὴ ὀργάνωσις μέχρι τοῦ τετάρτου αἰῶνος.

[Σελ. 223] *Μάρκ. 7* / *Δραχ. 6,50*

Die Toten im Recht nach der Lehre und den Normen der orthodoxen anatolischen Kirche und der Gesetzgebung Griechenlands.

(ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΕΝ ΤΩ, ΔΙΚΑΙΩ,)

[Σελ. 264] *Μάρκ. 6* / *Δραχ. 6*

Τύποις Π. Α. Πετράκου